

Syväädytetty

Mikko Uuksulainen

© 2016 Mikko Uuksulainen. Kaikki oikeudet pidätetään. Tämän teoksen kokonaan tai osittain kopioiminen, tallentaminen tai jakaminen ilman tekijän lupaa on kielletty.

Olenko elossa? Olenko kuollut?

Ristiriitaiset ajatukset sinkoilivat hänen mielessään. Kaikki tuntui niin kaukaiselta, mutta silti niin käsinkosketeltavan läheiseltä.

Kylmää. Lämmintä.

Jostain kaukaa alkoi kuulumaan kohinaa, joka vain jatkoi voimistumistaan. Jokin virtasi ja hän pystyi melkein tuntemaan sen lähellään.

Kuka olen? Missä olen? Miksi olen?

Kysymysten voimaa alkoivat vahvistaa kaukaa kantautuvien rumpujen kumina. Pam, pam, pam. Siinä oli jotain niin tuttua. Jotain mikä sai hänet palaamaan ajatuksissaan kauas lapsuuteen ja äidin lämpimään syliin.

Sitten kaikki pimeni ja valtava kipu raastoi hänen kehonsa läpi. Kipu tuntui hänestä hirveältä, mutta se sai hänet muistamaan.

Minä olen ja minä elän.

Kryokammion ovi lähti hiljalleen aukeamaan. Mies liikkui varovasti jalkaansa ja yritti ottaa ensi askeliaan maailmaan, mutta joutui pettymään, kun jalka haukkasikin tyhjää ja mies romahti kyljelleen maahan. Maassa maatessaan hän hengitti syvään ja yritti varovasti raottaa silmiään. Hän oli hämärässä huoneessa, jota valaisivat ympärillä olevien hallintalaitteiden ruutujen heikko kajo.

Mies alkoi varovasti nousta ylös. Ensin käsiensä varaan ja siitä haparoiden jaloilleen. Hänen lihaksensa tuntuivat heikolta ja vapisevilta, mutta hän onnistui hoipertelemaan kohti teräksistä pöytää, jonka päällä hehkui tietokoneen näyttöpääte. Silmiään siristellen hän onnistui lukemaan näytöltä siinä lukevaa tekstiä.

"Mies, 44. Kryostaasin tila: elvytetty. Elintoiminnot: normaalit."

Mies katsoi käsiään ja yhtäkkiä kaikki alkoi palata hänen mieleensä. Maapallon rappio, ihmiskunnan uusi tulevaisuus tähtien takana ja yksi mies valvomassa ihmiskunnan kehtoa. Hänet oli jätetty taakse odottamaan ja toivottamaan tervetulleeksi maapallolle palaavat. Hänet oli syväjäädytetty ja tietokone oli ohjelmoitu päättämään kryostaasi havaitessaan vierailijoiden saapumisen.

Se päivä oli vihdoin koittanut.

Ajatukset valtasivat miehen pään ja saivat hänet levottomaksi. Kuinka kauan hän oli ollut nukkumassa? Haparoiden hän koski tietokoneen ruutua ja selasi tuhansittain hänen elintoiminnoistaan kertovia rivejä. Aivan kuten hän muistikin, niin ensimmäiset riveistä olivat päivätty vuodelle 2238, jolloin ihmiskunta otti rohkean harppauksen tulevaisuuteensa ja poistui maapallolta tähtiin. Tuhansia ja taas tuhansia rivejä selattua hän löysi listan lopun. Viimeinen kirjauksista oli tehty maaliskuun kolmantena, vuonna 2644.

Mies puristeli nyrkkejään yhteen ja sulki hetkeksi silmänsä. 406 vuotta.

Avattuaan silmänsä mies tajusi, että oli alasti ja häntä paleli. Huoneen nurkasta hän löysi teräksisen kaapin, jonka sisällä oli kasa valkoisia tekokuituisia vaatteita. Pukeuduttuaan hän ryhtyi etsimään huoneesta ovea. Oven takaa huoneeseen puski

sisään valtava kirkkaus, jonka huoneen ulkopuolella olevan käytävän suuret lamput saivat aikaan.

Mies käveli käytävää pitkin vain päätyäkseen toiseen. Aikansa harhailtuaan hän päätyi toiseen huoneeseen, joka selvästi oli joskus palvellut jonkinlaisena tarkkailuhuoneena. Huoneessa oli samanlainen kolkko teräksinen sisustus kuin kryostaasikammiossakin, mutta paljon valoisampaa. Huoneen perällä oli ovesta kauimmaisena tuoli, johon mies istui ja laski kasvonsa kämmeniinsä. Samassa huoneen ovelta kuului ääni.

"Olet herännyt."

Mies pomppasi pystyyn ja yritti erottaa huoneen ovella seisovaa hahmoa. Kirkkaassa valossa hänen ei onnistunut erottamaan muuta kuin hahmon siluetti.

Hämmästyksekseen hahmolla oli hartioillaan ohuen kaulan varassa huojuva pää. Hahmon koko ruumis oli muutenkin hintelä ja raajat luonnottoman suuret.

"Olemme etsineet sinua kauan."

Mies yritti puhua, mutta pala nousi hänen kurkkuunsa ja sai hänet yskimään.

"Älä pelkää. Tiedämme, että et ymmärrä vielä. Me ymmärrämme sinua."

Hahmo tuli lähemmäksi, jolloin mies näki hahmon läpikuultavan vihertävän ihon, joka sykki edestakaisin valon koskettaessa sitä.

"Me olemme etsineet sinua niin kauan. Olet erityinen."

Mies yritti puhua, mutta sanat eivät suostuneet tulemaan ulos hänen suustaan. Hänen päässään risteilivät sadat kysymykset, jotka huusivat saada vastauksia.

"Tapasimme kaltaisiasi kauan sitten. Ihailimme teitä. Katsoimme kaukaa. Nyt heitä ei enää ole. Siksi olet erityinen."

Mies nousi seisomaan, mutta romahti saman tien polvilleen. Hänen kätensä tärisivät ja hänen kurkkuaan alkoi poltella. Huoneessa ollut olento tuli hänen lähelleen ja koski hellästi miehen olkapäätä. Mies värähti ja siirtyi kauemmaksi.

"Älä pelkää. Me pidämme sinusta huolta. Olet erityinen."

Mies raotti silmiään ja näki olennon edessään. Samassa hän tajusi tuijottavansa metallisen putken päähän, jota olento piteli pitkissä käsissään.

"Olet erityinen."

Kirkas valo välähti ja mies tunsi kaiken kivun katoavan. Maailma pimeni jälleen ja sai hänet vaipumaan syvyyteen. Kaukaa kantautuva rumpu lakkasi lyömästä tahtiaan ja kohisevat joet pysähtyivät. Kylmyys valtasi miehen kehon jälleen.

Olenko minä? Olenko minä.